

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מנהליים

ע"ם 6024/11

לפני: כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג

המערערים: 1. חדיג'יה אלסעודי
2. אבולקיען קעיד

נגד

המשיב: משרד הפנים

ערעור על פסק הדין של בית המשפט לעניינים מנהליים
בבאר שבע מיום 24.07.2011 בתיק עת"מ 14811-11-10
שניתן על ידי כב' השופט ב' אזולאי

תאריך הישיבה: כ"א בכסלו התשע"ג (05.12.12)

בשם המערערים: עו"ד שמואל זילברמן

בשם המשיב: עו"ד עומרי אפשטיין

פסק-דין

המשנה לנשיא מ' נאור:

1. לפנינו ערעור על פסק דין של בית המשפט לעניינים מנהליים בבאר שבע (השופט ב' אזולאי) מיום 24.7.2011. בפסק דינו, דחה בית המשפט את עתירת המערערים לבטל את החלטת המשיב מיום 27.10.2010, לפיה לא תונפק למערערת תעודת זהות ישראלית. המשיב נימק את החלטתו בכך שהמערער, בעלה של המערערת, מנהל במקביל חיים משותפים עם שתי נשים נוספות.

הרקע

2. המערער, קאיד אבולקיעאן, הוא אזרח ישראל יליד הארץ. על פי רישומי משרד הפנים, עדכן המערער ביום 22.1.1996 את כתובתו לבית 167 בשכונה 10 שביישוב

חורה, ועדכן אותה בשנית ביום 22.6.2008 לבית 167 בשכונת יסמין שביישוב חורה. שכונת יסמין היא שכונה 10. ביום 22.8.2011 שינה המערער את כתובת מגוריו לבית 30 בשכונה 9 ביישוב.

3. ביום 9.10.1986 נשא המערער לאישה את נאדיה אבו קיעאן. למערער ולנאדיה נולדו 3 ילדים בשנים 1988, 1991 ו-1993. במקביל, נישא המערער בשנת 1992 לאישה נוספת, עאליה שמה. המערער התגרש מנאדיה ביום 21.3.1996 (קרי, אחרי שהמערער כבר נשא את עאליה לאישה ולאחר שנולדו לו מעאליה ילדים). עאליה היא ילידת 1965, וחרף נישואיה, מעמדה ברישומי המשיב נותר כ"רווקה". על פי תצהירה של עאליה, למערער ולה 7 ילדים. אין מחלוקת שחלקם נולדו ערב גירושי המערער מאשתו נאדיה, שכן הם נולדו בשנים: 1983, 1986, 1988 (שני ילדים), 1990, 1991 ו-2002 (בתשובת המדינה נטען כי לעאליה 8 ילדים מהמערער, כאשר שני ילדים נולדו בשנת 1986). למערער ולעאליה תעודת גירושין שנערכה ביום 13.6.2004, אולם ביום 20.9.2010 ניתן פסק הדין המתקן את פסק דין הגירושין שלהם, לפיו הגירושין לא נערכו בשנת 2004 אלא עוד ביום 20.12.1995.

4. המערער, חדיג'ה אלסעודי, היא אזרחית ירדן שהתחתנה עם המערער ביום 7.4.1996. למערערים 6 ילדים משותפים, אשר נולדו בשנים: 1997, 1998, 2000, 2001, 2002 ו-2007. המערערת קיבלה מעמד א/5 מיום 16.11.1999 ועד ליום 13.03.2003. אולם, במכתב מיום 3.4.2003, הודיע המשיב למערער כי בקשתו לאיחוד משפחות עם המערערת נדחתה, כאשר הסיבה לדחייה היא "ביגמיה, נולד ילד נוסף מאשתך הראשונה (חברה)". הכוונה הייתה ללידת בנם המשותף של עאליה ושל המערער בשלהי 2002.

5. המערער הציג בפני המשיב את תעודת הגירושין שלו מעאליה. המערער הגיש לאחר מכן ביום 15.11.2004 בקשה חדשה לאיחוד משפחות, למרות שהגשת הבקשה החדשה לא צוינה בערעורו. מכוח הבקשה החדשה ניתנה למערערת אשרת א/5 חדשה, שהוארכה מעת לעת. במסגרת הבקשה לאיחוד משפחות, נערך למערערים שימוע ביום 15.10.2009. בפרוטוקול השימוע שנערך למערערת נכתב כי "הנ"ל אינה רוצה לענות ומפחדת שתפיל עצמה ולא תקבל ת"ז. לאחר מכן סיפרה המערערת שבעלה נשוי לעוד שתי נשים, כולן גרות באותה שכונה והילדים באותו בית ספר, הבעל חי גם עם הנשים האחרות. 'רק אני רשומה אצלו, והוא נשוי אליהן לפי הדת שלנו'. באמצע פרוטוקול השימוע מצוין בסוגריים כי "הבעל הופיע והיא נתקפה בהלה והתחילה לספר לו בבהילות ובלחץ ששאלנו אותה לגבי נשותיו וכו'. כולה רועדת. השימוע הופסק".

לאחר הפסקה, נמשך השימוע, והמערער מסרה כי היא גרה בחורה בשכונה 10 וכי אינה יודעת היכן גרות נשותיו הקודמות של המערער. בהמשך חזרה בה המערער מדבריה.

בשימוע שנערך באותו יום למערער, הוא נשאל כיצד נולד לו ילד מעאליה בשנת 2002 על אף שהוא טוען שהוא כבר היה גרוש ממנה באותה עת. תשובתו של המערער הייתה כי הלך לבקר את ילדיהם המשותפים בביתה של עאליה, משום שהיה לילדים קשה בלימודים, וכי כתוצאה מביקור זה נולד ילדו האחרון מעאליה. המערער מסר כי הוא גר בשכונה 9 בחורה, ואילו נאדיה ועאליה גרות בשכונת יסמין (שכונה 10) בחורה, בבתים 167 ו-166 בהתאמה. לקראת סוף השימוע, בתשובה לשאלה "בתיק יש אישור שאתה מתגורר בשכונה 10 שזה אותו הבית שמופיע בת"ז נכון?", השיב המערער בחיוב.

6. ביום 21.10.2009 נערכו שימועים לנאדיה ולעאליה, מהם עלה כי הן גרות בשכונה 10 בחורה, אולם אינן יודעות לטענתן היכן גר המערער. בשימוע שנערך לעאליה היא הסבירה, בנוגע לבנה המשותף האחרון עם המערער, כי "הילד נולד בטעות, הוא הגיע קנה לילדים ממתקים וקרה מה שקרה". באותו היום נערך גם שימוע נוסף למערער. במעמד זה, היא נשאלה כמה פעמים מבקר המערער את נשותיו הקודמות. תשובתה הייתה כי הוא אף פעם לא ביקר אצלן, אולם היא המשיכה ופירטה כי "הוא [המערער – מ"נ] עושה את מה שנכון לעשות לפי החוק. הוא עם אחת לפי הדת וחי עם 3".

מסיכומי המשיב עולה כי ביום 8.2.2010 נערך למערערים שימוע נוסף, שלא הוצג לבית המשפט קמא, בו הוכחש כי המערער מקיים יחסים פוליגאמיים.

7. ביום 23.8.2010 דחה המשיב את בקשת המערער לאיחוד משפחות עם המערער. כסיבה לדחייה צוין: "בעוד שהינך נשוי לגב' חדיג'ה הינך מנהל חיים משותפים בו זמנית עם נאדיה ועאליה ולכם ילדים משותפים".

8. ביום 8.11.2010 הגישו המערערים עתירה מנהלית נגד החלטת המשיב לדחות את בקשת המערער לאיחוד משפחות. במהלך הדיונים בעתירה, ביקשו המערערים לחקור את המצהירים מטעם המשיב, אולם בית המשפט קמא דחה את בקשתם ביום 11.4.2011, בקובעו:

“אינני מתיר חקירה נגדית של המצהירים מטעם המשיבה [המשיב – מ”נ]. הכלל הוא שבהליך מינהלי אין צורך בחקירה נגדית, אלא אם כן הדבר חיוני להכרעה, וב”כ העותרים [המערערים – מ”נ] לא הצביע על נימוק מספיק שמצביע על כך שהדבר חיוני להכרעה. השאלה אם השימוע היה תקין או לא, ניתנת לבחינה עפ”י המסמכים שהוגשו ותצהירי הצדדים. השאלה אם הראיות מספקות או לא, ניתנת אף היא לבחינה עפ”י המסמכים שהוגשו”.

9. בפסק הדין מיום 24.7.2011 קבע בית המשפט כי טענות המערערים ביחס לשימוע – אשר יפורטו בהמשך – מתייחסות לנהלי חקירה פלילית ואינם חלים במקרה זה. בית המשפט הכריע כי “גרסת המשיבה [המשיב לענייננו – מ”נ] עומדת בכללי הראיה המנהלית, על פיה רשאית היתה המשיבה לקבוע כי העותר 2 [המערער – מ”נ] מקיים יחסים פוליגאמיים עם שלוש נשים ומנימוקים אלו רשאית היתה המשיבה שלא לקבל את בקשת העותרים”. אשר על כן, דחה בית המשפט את העתירה וחייב את המערערים בהוצאות ושכר טרחת עורך דין בסך 10,000 ש”ח. מכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים

10. המערערים טוענים כי על פי נהלי משרד הפנים להליך מדורג לאיחוד משפחות, המשיב היה חייב להוציא למערערת תעודת זהות של קבע כבר בסוף חודש ינואר בשנת 2001. לכן, לדברי המערערים, אין בהחלטה לדחות את בקשת איחוד המשפחות מיום 3.4.2003 כדי להפחית מחובת המשיב להנפיק למערערת תעודת זהות. עוד טוענים המערערים בהקשר זה כי חרף דחייה זו משנת 2003, המשיך המשיב להנפיק למערערת תעודות זהות זמניות עד ליום 12.11.2009 וזאת למרות שידע על לידת בנם של המערער ושל עאליה עוד בשנת 2002 ועל רישום הכתובת של המערער – ועל כן על הביגמיה לכאורה. המערערים מפנים לעניין זה להלכה שנקבעה ב-בג”ץ 135/71 פרסמן נ’ המפקח על התעבורה, פ”ד כה(2) 533 (1971) (להלן: עניין פרסמן), לפיה “רשות מינהלית שהוטעתה רשאית לבטל את המעשה הנגוע, אך היא אינה רשאית להשהות את הביטול זמן רב יתר-על-המידה”, וטוענים כי המשיב השהה בביטול תעודת הזהות הארעית של המערערת יתר על המידה. אשר על כן, לדבריהם, יש לראות במשיב כמי שהשהה וויתר על טענת הביגמיה. לכן, טוענים המערערים, משהמשיב המשיך להנפיק למערערת תעודות זהות במשך שנים לאחר שנודע לו על אודות בנם המשותף של המערער ושל עאליה, מנוע היה המשיב מלהעלות טענה זו בשנית כדי להצדיק את דחיית הבקשה לאיחוד משפחות.

11. באשר להוכחת קיום יחסים פוליגאמיים של המערער עם נשותיו הקודמות, טוענים המערערים כי טענת המשיב מסתמכת על אופן רישום כתובת המערער וכן על לידת בנם המשותף של המערער ושל עאליה בשנת 2002. המערערים טוענים כי שגה בית המשפט קמא משלא התייחס להסבר שמסר המערער לכך שכתובת המגורים שהייתה רשומה היא כתובתו הקודמת בטרם נישואיו למערערת, ולכך שילדם של המערער ושל עאליה נולד כתוצאה מאירוע חד פעמי ואינו מעיד על אורח חיים משותף.

עוד טוענים המערערים כי שגה בית המשפט קמא כשלא אפשר להם לחקור את פקידי משרד הפנים שביצעו את השימועים למערערים. לדברי המערערים, היה על בית המשפט לערוך בירור עובדתי אמיתי ומעמיק באשר למה שאירע בשימועים. המערערים מסתמכים בעניין זה על תקנה 15(א) לתקנות בתי משפט לענינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000. לטענת המערערים, נדרשת חקירה משום שהמשיב נסמך על דבריה הלכאוריים של המערערת בשימועים כדי לדחות את בקשתה לאיחוד משפחות. המערערים מצביעים על כך שהמערערת כלל אינה דוברת עברית ושלא נרשמו פרטי המתורגמן. כמו כן, לטענת המערערים, השימוע היווה בעצם חקירה של חשוד בעבירת ביגמיה. משכך, עריכתו לא הייתה בסמכות משרד הפנים אלא בסמכות משטרת ישראל, וממילא מדובר בחקירה עליה צריכים לחול נהלי חקירה פלילית, בניגוד לקביעת בית המשפט קמא. לבסוף, טוענים המערערים נגד ההוצאות שהוטלו עליהם.

12. המשיב סומך את ידו על פסק הדין של בית המשפט קמא. לדבריו, דין הערעור להידחות בהיעדר עילה להתערבות בפסק דינו של בית המשפט קמא ובהחלטת המשיב. המשיב טוען כי בניגוד לטענת המערערים, הוא פעל בהתאם למדיניותו השגרתית להפסקת הליך מדורג לאיחוד משפחות שעה שמדובר ביחסים פוליגאמיים. הבקשה הראשונה לאיחוד משפחות נדחתה בשנת 2003 לאחר שהתברר כי למערער יחסים פוליגאמיים עם נשים אחרות ואף נולד לו ילד מאשתו השנייה. בקשת איחוד המשפחות מושא הערעור, שכאמור הוגשה מחדש לאחר שהמערער הציג תעודת גירושין מעאליה בשנת 2004, נדחתה לאחר שהתברר, על סמך ראיות מינהליות מספקות, כי המערער ממשיך לקיים חיים פוליגאמיים עם שתי נשותיו הקודמות. ראיות אלה הן הילד הנוסף שנולד למערער מעאליה, דברי המערערת בשימועים שנערכו לה וכתובות המגורים המשותפות והסמוכות של המערערים עם גרושות המערער.

המשיב טוען כי החלטתו תואמת הן את מדיניותו הברורה הן את שיקול הדעת הרחב שנמסר לו לפי סעיף 7 לחוק האזרחות, התשי"ב-1952, שלא לאשר בקשות למתן

מעמד בישראל מקום שאישור הבקשה נותן הלכה למעשה הכשר למצב של ריבוי נישואין או לפוליגאמיה דה פקטו. המשיב מדגיש כי מדיניות זו אושרה פעמים רבות על ידי בית משפט זה. לבסוף, טוען המשיב כי החלטת בית המשפט קמא שלא לאפשר את חקירת המצהירים ניתנה בהתאם לכללי ההלכה הפסוקה ולא נפל בה כל פגם.

דיון והכרעה

13. כאמור, טענתם הראשונה של המערערים היא כי שעה שהמשיך המשיב להנפיק עבור המערערת תעודות זהות ארעיות החל משנת 1999 גם לאחר שדחה את בקשה לאיחוד משפחות בשנת 2003 בשל לידת בן משותף לעאליה ולמערער, יש לראות במשיב כמי שויתר על טענת הביגמיה כעילה לדחיית הבקשה לאיחוד משפחות. אין מקום לקבל את עמדת המערערים. התמונה אותה מבקשים המערערים להציג, כאילו למרות הידיעה על הילד שנולד לעאליה ולמערער בשנת 2002 המשיך המשיב להנפיק למערערת תעודת זהות ארעיות עד לשנת 2009, אינה נכונה. המערערים נמנעו מלציין כי עקב דחיית בקשתם לאיחוד משפחות בשנת 2003, הציגו המערערים בפני המשיב את תעודת הגירושין של המערער מעאליה וכי על סמך תעודה זו הגישו בקשה לטח לאיחוד משפחות. תעודות הזוהות הארעיות שהונפקו למערערת משנת 2003 ועד שנת 2009 ניתנו מכוח בקשה חדשה זו, כאשר ככל שידע המשיב, המערער כבר לא חי ביחסים פוליגאמיים, שכן התגרש מאשתו השנייה, עאליה. כאשר גילה המשיב בשנת 2009 כי המערער לא הפסיק לחיות אורח חיים פוליגאמי, הוא דחה את בקשתם השנייה של המערערים לאיחוד משפחות.

אשר על כן, אין מקום לטענת המערערים כאילו המשיב השתהה בביטול תעודת הזוהות הארעית של המערערת משנת 2003 ועד לשנת 2009. משכך, הלכת פרסמן, אשר לה ממילא נקבעו חריגים (ראו למשל: רע"פ 1520/01 שוויצר נ' יו"ד הוועדה המחוזית לתכנון ובניה, פ"ד נו(3) 595 (2002)), אינה חלה כלל בענייננו. כמו כן, יודגש כי עילת הדחייה – ריבוי הנישואין – נוצרה לפני שתמה התקופה הנדרשת להענקת תעודת זהות בהתאם להליך המדורג, ומשכך רשאי היה המשיב לתקן את הטעות בגינה העניק למערערת תעודות זהות ארעיות (ראו למשל את דברי השופט שמגר באשר לעניין פרסמן ב- בג"ץ 56/76 ברמן נ' שר המשטרה, פ"ד לא(2) 687 (1977)).

14. לגוף העניין, בית משפט זה אישר לא אחת את מדיניות המשיב שלא לאשר בקשות לאיחוד משפחות במקרים של ריבוי נישואין. הרציונאל שבמתן אשרה או

רישיון לתושב זר הנשוי לאזרח ישראלי, מטרתו לאפשר לבני הזוג להתאחד ולנהל חיי משפחה תקינים יחדיו. על פי עמדת המחוקק הישראלי, חיי משפחה תקינים הם חיים זוגיים וקיומה של ביגמיה שולל מיניה וביה טעם מרכזי זה. הובהר בפסיקה כי ניהול חיים משותפים עם יותר מאישה אחת הוא טעם סביר לדחיית בקשה לאיחוד משפחות:

”האיסור על ריבוי נישואין אינו מיועד להגן דווקא על האישה הראשונה בזמן אלא על מוסד המשפחה בכללותו ועל מעמד של האישה במסגרת המשפחתית [...] מקום שאדם נישא בנישואי ביגמיה, מתן מעמד לבן או בת זוגו [...] כמוה כאישור או הסכמה של הרשויות לעצם ריבוי הנישואין. מצב שכזה הוא שחותר תחת הערך המוגן שבבסיס האיסור הפלילי, בעוד שהתאמתה של מדיניות המשיב לאיסורים הקבועים בדין הפלילי יוצרת מערך נורמטיבי-ערכי הרמוני. ודוק: החלטת המשיב בהקשר זה אינה בבחינת תחליף להליכים פליליים, אך היא מתיישבת עם האיסור הפלילי ונובעת ממנו” (עע”מ 369/07 אבו נאב נ’ משרד הפנים (טרם פורסם), (23.12.2009)).

15. עקרון זה של הגנה על המוסד המשפחתי כמערכת יחסים בלעדית, כפי שהוא נתפס בעיני המחוקק הישראלי, ועל מעמד האישה במסגרת המשפחתית מחייב לאסור כל מקרה שבו מנהל אדם מערכות משפחתיות מקבילות עם מספר נשים. הפגיעה בערכים אלה אינה נעלמת אך משום שהנישואין לנשים האחרות לא נרשמו במשרד הפנים (ראו, בהקשר הפלילי, את ע”פ 185/82 גודה נ’ מדינת ישראל, פ”ד לז(1) 85 (1982)). על כן, כבר נקבע כי רשאי המשיב לדחות בקשה לאיחוד משפחות מקום שניהל המבקש בפועל חיים משותפים עם מספר נשים, אף ללא רישום פורמאלי של נישואין, והוסבר כי “נוכח מערכות היחסים הממושכות של המשיב עם הנשים השונות [...] הוא נמצא במצב ‘תואם ריבוי נישואין’. מכל מקום, גם בהיעדר רישום על הנישואין, הרי משנתגלה קיומן של מערכות משפחתיות מקבילות, הגיונה של מדיניות המשיב שלא לאשר בקשות לאיחוד משפחות במצב של ריבוי נישואין הולם גם למצב זה שבפנינו” (בג”ץ 5291/05 אזברגה נ’ שר הפנים (לא פורסם), (26.10.2005)).

16. השאלה שעליה אנו נדרשים להשיב, אם כן, היא אך האם יש מקום להתערב במסקנת בית המשפט קמא שהמשיב היה רשאי לקבוע שהמערער מקיים אורח חיים פוליגאמי עם המערערת ועם שתי נשותיו הקודמות. שוכנעתי כי בצדק פסק בית המשפט כפי שפסק, וזאת בראש ובראשונה נוכח דבריה של המערערת בשימועים שנערכו לה. על פי הפרוטוקולים של השימועים שנערכו למערערת ביום 15.10.2009 וביום 21.10.2009, הודתה המערערת במו פיה כי בעלה חי עם שלוש נשים, וכי הוא

נשוי להן על אף שאינן רשומות כנשותיו במשרד הפנים. היא הסבירה בשימוע הראשון כי "רק אני רשומה אצלו, והוא נשוי אליהן לפי הדת שלנו", ובשימוע השני שנערך למערערת, סיפרה על בעלה כי "הוא עושה את מה שנכון לעשות לפי החוק. הוא עם אחת לפי הדת וחי עם 3". נכון הוא כי מאוחר יותר הכחישה המערערת כי אמרה את הדברים (בתצהירה מיום 11.3.2011 ומיום 1.4.2011, שצורפו כנספחים 4(ב) ו-4(ג) לערעור), אולם אין בכך כדי לשנות את החלטתנו. משמעות טענת המערערת היא שנרשמו מפיה כביכול דברים שלא אמרה. איננו רואים בנסיבות העניין שום סיבה להניח שכך אכן היה.

17. למשיב, כרשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות, ונקודת המוצא היא שהוא פעל כדין (וראו: עע"מ 4072/11 עיריית בת-ים נ' לוי (טרם פורסם, 6.11.012)). על המערערים מוטל הנטל להוכיח כי הרשות פעלה בחוסר תקינות. ואולם, על אף תצהיר של המערערת מיום 11.3.2011 (שצורף כנספח 4(ב) לערעור), בו הכחישה המערערת כי אמרה את הדברים שנרשמו בפרוטוקול, לא עלה בידי המשיבים להוכיח את טענתם זו ולסתור את חזקת התקינות המינהלית. חזקת התקינות מבססת גם את החלטת בית המשפט קמא שלא אפשר למערערים לחקור את הפקידים שערכו להם את השימועים. חקירת מצהירים בהליך מינהלי תתרחש רק במקרים נדירים, ולא ראינו מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא לפיה אין הצדקה במקרה זה לחקור את עורכי השימועים. נדגיש כי ישנו הבדל מהותי ומכוון בין נהלי הדין הפלילי, לבין אלה הנדרשים לצרכי הדין המנהלי. כמו כן, בניגוד לטענתם, השימועים שנערכו למערערים אינם מהווים חקירה פלילית (ראו: עע"מ 119/12 סרמיאנטו נ' משרד הפנים (טרם פורסם, 5.2.2012)). יפים לענייננו דבריו של הנשיא ברק ב-ע"מ 10811/04 סורחי נ' משרד הפנים, פ"ד נט(6) 441 (2005):

"בעיקרון, הדין המינהלי (המהותי והדיוני) הנוהג בבית- המשפט לעניינים מינהליים בעתירה מינהלית הוא הדין המינהלי הנוהג בבג"ץ [...] יישום עקרונות אלו במקרה שבפנינו מראה כי התערבות במימצאים שנקבעו על-ידי המשיב, הגם שהיא אפשרית, תיעשה במשורה, בנסיבות מיוחדות ובשימת לב לרציונל של מעמד הרשות המינהלית כרשות מקצועית האמונה על העניינים שבסמכותה [...] סיכומו של דבר, אין לומר כי נפל פגם בהחלטת המשיב שלא להעניק למערערים רישיון לישיבת קבע. למערערים נערך שימוע מסודר, שהם היו מיוצגים בו, והותר להם להביא ראיות ומסמכים מטעמם. מפרוטוקול השימוע אין עולה קיפוחם באופן כלשהו. המשיב שקל בדבר ונימק באופן מפורט את התנגדותו להענקת רישיון, שהתבססה בעיקר על הנימוק כי המערערים לא

הניחו תשתית עובדתית המצדיקה מתן רישיון. המערערים, בתורם, לא הצביעו על עילה המצדיקה התערבותו של בית-המשפט בשיקול-דעתו של המשיב, ואף לא הניחו תשתית עובדתית הסותרת את מסקנות המשיב. בית-המשפט הפעיל את עילות הביקורת המינהלית – כפי שהיה רשאי לעשות. לא מצאנו להתערב במסקנותיו" (ההדגשות הוספו – מ"נ).

18. על פי הדין המנהלי, זכאי המשיב לבסס את החלטתו על "ראיות מנהליות", קרי "ראיות שאדם סביר – ורשות סבירה – היו מסתמכים עליהן ורואים בהן כבעלות ערך הוכחתי ראוי ומספיק בנסיבות המקרה" (בג"ץ 394/99 מקסימוב נ' משרד הפנים, פ"ד נח(1) 919 (2003); וראו גם: בג"ץ 442/71 לנסקי נ' שר הפנים, פ"ד כו(2) 337, 357 (1972)). המשיב ביסס את החלטתו לדחות את בקשת המערערים לאיחוד משפחות בראש ובראשונה על דברי המערערת עצמה בשימועים שערך לה. משלא עלה בידי המערערים לסתור את חזקת התקינות העומדת למשיב, עומדים דברי המערערת כפי שעולים מהשימועים בכללי הראיה המנהלית, ורשאי היה המשיב להסתמך עליהם.

למען הסר ספק, נזכיר כי את החלטתו מיום 23.8.2010 לדחות את הבקשה החדשה לאיחוד משפחות נימק המשיב בכך ש"בעוד שהינך נשוי לגב' חדיג'ה הינך מנהל חיים משותפים בו זמנית עם נאדיה ועאליה ולכם ילדים משותפים". נימוק זה כשלעצמו אינו מבסס קיומה של פוליגאמיה בתקופה הרלוונטית, שכן הילדים, למעט אחד, נולדו כשהמערער היה נשוי לנשותיו הקודמות. לכן, היה על המשיב להתמקד אך בילד המשותף האחרון של המערער ושל עאליה, שנולד לאחר שנשא המערער את המערערת לאישה, תוך התייחסות לטענה כי הילד נולד בעקבות אירוע חד פעמי. כמו כן, בנסיבות אלה שבהן המערערים הכחישו כי הם גרים בסמוך לנשותיו הקודמות של המערער, ייתכן שראוי היה כי המשיב יבדוק טענה עובדתית זו לפני שהסתמך עליה כדי לקבוע שהמערער מנהל מסגרות משפחתיות מקבילות על נשותיו הקודמות.

19. ואולם, גם אם יינתן משקל מועט לעובדה שלאחר נישואיו למערערת נולד למערער ולעאליה ילד, וגם אם המשקל שיש לתת למגורים בסמיכות מקום (ככל שאכן היו כאלה) אינו רב, מי כמו המערערת יודע את העובדות לאשורן. העובדות שמסרה בשימועים, מהן ניסתה לחזור מאוחר יותר, עולות בקנה אחד עם לידת הילד האחרון של המערער ושל עאליה ועם המגורים הסמוכים, ככל שהיו. אשר על כן, החלטת המשיב עומדת בכללי הראיה המנהלית. המשיב רשאי היה לקבוע כי המערער, שמודה שבעברו היה נשוי במקביל לשתי נשים, ממשיך לקיים עכשיו משפחות מקבילות.

המשיב רשאי היה לדחות על סמך קביעה זו את בקשת המערערים לאיחוד משפחות. על כן, גם אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי להטיל הוצאות על המערערים.

הערעור נדחה. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

המשנה לנשיא

השופט י' עמית:

אני מסכים.

שופט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

שופט

ניתן היום, י"ב בטבת התשע"ג (25.12.2012).

שופט

שופט

המשנה לנשיא